

ELLEBOGEN

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een vertaling van *Ellbogen* van Fatma Aydemir,
gepubliceerd door Spass am Lesen Verlag (Münster, 2020).
Oorspronkelijke uitgave © 2017 Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG,
München

Bewerking in eenvoudig Duits: Judith Kutzner

Vertaling: Joost Kingma

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Melita Press, Malta

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 592 2

NUR 286

ELLEBOGEN

Fatma Aydemir

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Gepakt

Nu ben ik toch gepakt bij het stelen. Shit.

Ik zit in het kantoortje van de beveiligder.

‘Goed ..., om te beginnen krijgt u van ons een winkelverbod. Voor minstens een jaar’, zegt de beveiligder.

‘Hoezo?’, vraag ik. ‘Ik wilde die mascara echt niet stelen. Ik ben hem gewoon vergeten te betalen.’

‘Ja, vast’, antwoordt de beveiligder verveeld. ‘Weet u hoe vaak we dit soort smoesjes horen?’

Hij kijkt in mijn Turkse paspoort en glimlacht vals.

‘Ah, kijk eens aan, juffrouw, jij bent nog geen achttien. Dan moet ik de politie erbij halen. Die zal jou naar huis brengen.’

Nu wil hij me nog bang maken ook. En waarom zegt-ie ineens ‘je’ tegen me? Ik ben toch geen kind meer? Ik ben bijna volwassen!

‘Hoor u eens’, zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Over twee dagen word ik achttien. Dan hoeft u er toch geen politie bij te halen?’

De man kijkt me nog steeds dom aan met die gemene lach op zijn gezicht. Hij voelt zich sterk en machtig. Hij heeft eindelijk een winkeldief betrapt. Dat lukt hem vast niet zo vaak.

Ik moet snel iets verzinnen.

‘Mijn vader vermoordt me als ik met de politie thuiskom’, zeg ik dan. ‘Alstublieft! Hij is vreselijk streng. U kunt zich gewoon niet voorstellen hoe het is bij ons thuis.’

Ik knipper heftig met mijn ogen en pers er een paar tranen uit. Ineens moet ik denken aan mijn vader. Hoe hij een paar jaar geleden mijn lange haar afknipte. Alleen omdat ik hem boos had gemaakt. Wat gaat hij doen als hij erachter komt dat ik iets gestolen heb? Uit pure angst begin ik nu echt te huilen. Het gaat langzaam over in gesnotter.

De beveiliging grijnst niet meer. Hij denkt vast aan alle verhalen die hij eerder gehoord heeft. Over zielige Turkse meisjes en hun boze vaders.

‘Nou, goed dan. Dan doen we het zo: ik krijg van jou de honderd euro beloning die ik voor elke dief krijg. En dan houden we de politie erbuiten.’

‘Honderd euro?’, roep ik uit. ‘Die mascara was zeven euro!’

‘Nou moet je niet moeilijk gaan doen, oké?
Ik probeer je te helpen. Je krijgt sowieso een
aangifte in de bus. Hier moet je tekenen.’

Ik hoor aan de stem van de beveiliging dat hij het
meent. Hij duwt een papier onder mijn neus.

Hij chanteert me gewoon!

Mijn ouders mogen die aangifte nooit in handen
krijgen. Dat betekent dus dat ik de hele dag moet
thuisblijven om op de postbode te wachten!

Ik kan maar beter mijn mond houden. Ik leg
honderd euro op tafel en zet mijn handtekening.
Daarna ga ik de winkel weer in, en loop naar de
kassa om de mascara af te rekenen. De kassière kijkt
me vuil aan. Shit, ik dacht dat ze van dit hele gedoe
niets gemerkt had. Maar het maakt niet uit. Ze mag
denken wat ze wil. Ik heb andere problemen.

Die honderd euro was voor mijn verjaardagsfeestje.
Daar zou ik met mijn vriendinnen iets leuks mee
gaan doen. Hoe moet ik dat nu weer oplossen?
Waar haal ik zo snel zoveel geld vandaan?

Onderweg

Buiten regent het. Het liefst zou ik gewoon gaan lopen. De hele weg naar huis. Lopen, lopen, lopen. Maar in de regen heb ik daar geen zin in. En naar huis wil ik al helemaal niet.

Ik bel mijn moeder.

‘Hoi, met mij. Ik ben pas tegen het avondeten thuis. Ik moet nog even langs Ebru.’

Mijn moeder heeft daar geen problemen mee. Ze is de hele tijd bezig met haar nieuwe smartphone. Ze bekijkt foto’s van vrienden of speelt een of ander spelletje. Ze is in ieder geval veel relaxter dan vroeger.

Ze zegt alleen maar: ‘Is goed. Breng even een bosje peterselie mee als je komt.’

Het volgende dat ik doe, is Eugen opbellen.

Dat is een oude schoolvriend. Bij Eugen is het altijd lekker chillen en wat roken. Niet alleen sigaretten, maar ook wiet.

Ik heb geluk. Eugen is thuis en ik kan langskomen. De metro zit vol. Ik zit tussen de mensen en denk na. Misschien kan ik mijn broertje Onur om geld vragen. Vorige maand heeft hij me ook wat gegeven. Hij zit in de shit, dat kan niet anders. Want ik zag hem laatst dronken op de speelplaats. Midden op de dag! Toen heeft hij me geld gegeven zodat ik niets tegen mama zou zeggen. Mama zou gek worden als ze het hoorde. Ze kan echt heel boos worden.

Ik moet denken aan het verhaal van de lippenstift. Ik was zeven jaar en had een lippenstift met glitters gejat. Mijn moeder kwam erachter, en joeg me het hele huis door. Ze probeerde me te slaan met haar pantoffel.

Daarna pakte ze een mes uit de keuken en schreeuwde: 'Met welke hand heb je gestolen?' Ik stond tegen de muur en hield mijn handen achter mijn rug. Ik was toen echt heel bang voor mijn moeder. Ze sleepte me mee naar de supermarkt. Daar moest ik sorry zeggen. Vreselijk was dat, ik schaamde me rot! De dikke verkoper zat de hele tijd te lachen. Die vond het prachtig dat ik daar als een idioot stond. Ook zo'n loser was dat, net als die beveiliging van vandaag.

Als ik uit de metro stap, zie ik Gül. Gül is een van mijn beste vriendinnen. Ik trek aan haar capuchon.
'Hé!'

Ze draait zich om en zegt: 'Hazal, halve gare! Wat doe jij hier?'

Ik vertel haar over de mascara.

'Ik ben nu onderweg naar Eugen. Ga je mee?', vraag ik.

'Ja, cool!'

Gül pakt mijn arm en samen wandelen we verder.